

Arrest

nr. 214 866 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en Peul te zijn van etnische afkomst. U bent geboren in de wijk Hafía in de stad Conakry. Uw ouders zijn beiden overleden toen u nog heel jong was. U heeft drie broers en één zus. Jullie werden van elkaar gescheiden na het overlijden van uw ouders. U groeide op bij uw moederlijke oom en vaderlijke tante. Toen u ongeveer 12 jaar oud was, werd u gedwongen uitgehuwelijkt aan een oudere man die M.B. heet. U ging bij hem inwonen in de wijk Kisoso in Conakry. Na enkele weken vluchtte u van hem weg. Daarna woonde u op straat in Conakry.

Op straat werd u meermaals mishandeld en verkracht door A.K.D., waarvan u drie kinderen kreeg. U zou Guinée verlaten hebben in 2014 met de hulp van die man. Uw kinderen heeft u toevertrouwd aan uw vriendin M. die in Kipé woont. U leefde vervolgens twee jaren in de stad Bamako in Mali.

U bent België binnengekomen op 18 januari 2017 en diende 8 dagen later een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw bewijs van inschrijving bij GAMS, een brief van kinesitherapeut S. Mylle, een brief van psychotherapeute A. Claeys, een attest van de centrumarts van Fedasil OC Poelkapelle, een medisch certificaat van Dr. Roelens verbonden aan de vrouwenkliniek van het UZ Gent waaruit blijkt dat u type II besneden bent en littekens heeft op uw armen en benen en een medisch attest van de centrumarts van OC Poelkapelle waaruit tevens blijkt dat u type II besneden bent.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u afgelegde verklaringen en neergelegde medische attesten blijkt immers een psychische kwetsbaarheid en een gender gerelateerde problematiek. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en vond een persoonlijk onderhoud plaats met een vrouwelijke protection officer met bijzondere expertise en praktijkervaring, bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Bovendien werd u na het persoonlijk onderhoud ruim de tijd gegeven om bijkomende documenten neer te leggen n.a.v. een eventuele consultatie met een hulpverlener of arts.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U heeft immers nagelaten duidelijke verklaringen te geven over uw situatie en uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Zo dient te worden gewezen op de verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw huwelijk niet coherent. Op de DVZ gaf u tijdens uw interview aan dat u op 12 jarige leeftijd gedwongen huwde met M.B. (interview DVZ, vraag 3.5). In de vragenlijst van de DVZ vermeldde u verder dat u religieus gehuwd bent met A.K.D.. U geeft verder aan niet meer in contact te zijn met deze oudere man sinds jullie scheiding. U was nog maar een kind toen u deze man huwde en zou hem zo'n drie jaar terug verlaten hebben omdat hij u slecht behandelde (vragenlijst DVZ, vraag 6). Uw verklaringen op het CGVS stroken geenszins met hetgeen u eerder verklaarde tijdens het interview en in de vragenlijst van de DVZ. Zo verklaart u dat u enkel gehuwd bent met M.B.. U stelt verder dat u nooit gehuwd bent met A.K.D.. Deze man zou u wel meermaals verkracht hebben in de periode dat u op straat leefde in Conakry. U zou bovendien drie kinderen hebben van hem (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, stelt u slechts dat u niet met A.K.D. getrouwd bent. Gevraagd waarom het dan zo staat neergeschreven in de vragenlijst van de DVZ, tracht u deze tegenstrijdigheid te verklaren door te zeggen dat de tolk u verkeerd verstaan heeft. Nochtans had u eerder duidelijk aangegeven dat er geen problemen waren geweest met de tolk op de DVZ (CGVS, p. 2). Uw poging om deze tegenstrijdigheden uit te klaren weet dan ook niet te overtuigen.

Voorts gaf u op de DVZ aanvankelijk aan dat u, nadat u Guinée verlaten had, één week lang ondergedoken leefde bij uw vriendin Ai. in de stad Bamako in Mali. Vervolgens reisde u door naar Libië (interview DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS legt u evenwel geheel andere verklaringen af.

Zo geeft u eerst aan dat u in Bamako op straat leefde en dat u er niemand kende (CGVS, p. 4). U verklaart verder ook dat u twee jaar lang in Bamako leefde (CGVS, p. 4). Geconfronteerd met deze twee tegenstrijdigheden in uw verklaringen, stelt u dat het niet rustig is in uw hoofd. Erop gewezen dat dit geen verklaring biedt waarom u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur van uw verblijf in Bamako alsook van uw netwerk in die stad, stelt u dat u niet kan liegen en dat het niet rustig is in uw hoofd. Vervolgens geeft u aan dat u bij Ai. in Bamako verbleef (CGVS, p. 13-14). Dat u simpelweg uw verklaringen wijzigt nadat u geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheden in uw relaas overtuigt niet. Het vasthouden aan één van beide verklaringen klaart de tegenstrijdigheden immers niet uit.

Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS slaagt u er niet in eenduidige verklaringen af te leggen over uw verblijfplaatsen en uw verblijfssituatie in Guinée. Zo geeft u aanvankelijk aan dat u Guinée in 2014 verlaten heeft nadat u er jarenlang op straat leefde en veelvuldig verkracht werd door A.K.D., van wie u drie kinderen kreeg. Met de hulp van deze man verliet u het land. Uw drie kinderen vertrouwde u toe aan een vriendin die in Kipée woonde, vervolgens zou u twee jaren in Bamako verbleven hebben (CGVS, p. 4). Later in het persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat u Guinée verlaten heeft top de leeftijd van 14 jaar. Dat u vervolgens heel lang in de stad Bamako verbleven bent alvorens u naar Niger doorreisde (CGVS, p. 12). Door uw verklaringen over uw verblijfplaatsen voortdurende te wijzigen, biedt u het CGVS geen zicht op uw werkelijke situatie voor uw komst naar België.

Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat u geen duidelijkheid verschaft over uw verblijfplaatsen en verblijfssituatie voor uw komst naar België.

Voorts kunnen ook vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw aangehaalde problemen in Guinée. Zo zijn uw verklaringen omtrent uw gedwongen huwelijk zeer vaag en ontwijkend waardoor ze niet overtuigen. Zo heeft u amper informatie over M.B., de man waarmee u gedwongen werd te huwen toen u 12 jaar oud was. U weet niet of u uw echtgenoot voor het huwelijk reeds gezien had. U heeft verder geen idee hoe oud hij is (CGVS, p. 7). Uw verklaringen over de dag van het huwelijk zijn verder zeer beknopt. Zo weet u niet hoe onderhandeld werd over het huwelijk, kan u niet zeggen over een relatie of link is tussen uw tante en oom en deze M.B. en weet u niet waarom deze man precies met u wou huwen (CGVS, p. 7). U slaagt er ook niet in details mee te geven over de weken dat u bij hem inwoonde. Zo herhaalt u slechts veelvuldig dat u geslagen, verkracht en mishandeld werd. U zegt verder dat u bewaakt werd door familieleden van M.B. als hij het huis uit was, maar u weet niet wie deze familieleden zijn en kent geen van hun namen (CGVS, p. 8). U weet zelfs niet of M.B. ook andere vrouwen had. Hierover zegt u slechts dat u het niet uitgezocht heeft (CGVS, p. 7). U kan ook niet aangeven met wie M.B. samenwoonde in Kisoso, ondanks het feit dat u beweerd verschillende weken bij hem gewoond te hebben (CGVS, p. 8). Hiernaar gevraagd, komt u niet verder dan vaagweg aan te geven dat M.B. er woonde met vrouwen, mannen en kinderen (CGVS, p. 8). Dat u er niet in slaagt dergelijke elementaire informatie mee te geven, doet sterk twifelen aan de geloofwaardigheid van uw gedwongen huwelijk met M.B..

Ook uw ontsnapping uit het huis van M.B. is weinig geloofwaardig. U verklaart dat u kon weglopen op het moment dat iedereen weg was. Dit ondanks het feit dat M.B. u liet bewaken door zijn familieleden. M.B. kwam u vervolgens opzoeken op straat en nam u tot tweemaal toe terug mee naar zijn huis. Hoewel u duidelijk beweert dat M.B. veel sterker was dan u, zou u er toch in geslaagd zijn hem te ontsnappen op de momenten waarop hij afgeleid was (CGVS, p. 8). Ook uw oom en tante hebben u een aantal keren teruggebracht naar het huis van M.B., maar u zou er telkens opnieuw in geslaagd zijn te vluchten. Hoeveel keren dit precies gebeurde kan u niet zeggen (CGVS, p. 10).

Verder overtuigen uw verklaringen over het leven op straat en de jarenlange verkrachtingen door A.K.D. niet. Opnieuw kan u amper iets kwijt over A.K.D., de vader van uw drie kinderen. U weet niet welk beroep hij heeft, en beschrijft hem vaagweg als een groot persoon met zwarte huid (CGVS, p. 10). U weet niet of hij getrouwd is of andere kinderen heeft (CGVS, p. 10). Aangespoord om meer te vertellen over deze man, stelt u uiteindelijk dat hij steeds beschonken was als hij bij u langskwam (CGVS, p. 11).

Ook is het weinig aannemelijk dat net deze man, die u jarenlange verkrachtte en liet lijden op straat, u geld zou geven opdat u uit uw precare situatie kon ontsnappen en naar Mali kon reizen (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd stelt u dat hij het deed omdat hij u zag leiden (CGVS, p. 11).

In het licht van uw eerdere verklaringen, namelijk dat u vanaf uw twaalfde op straat leefde in Conakry, veelvuldig door A.K.D. verkracht werd, drie kinderen kreeg met hem maar door hem om uw dagdagelijkse situatie te verbeteren, houdt het weinig steek dat deze man u plots geld zou geven om het land te verlaten. Deze verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen.

Dient te worden toegevoegd dat u zeer onduidelijk bent over uw directe vluchtreden uit Guinée. Gevraagd naar het incident in Guinée dat aan de basis lag voor uw vertrek uit uw land, vertelt u dat u uw kinderen aan uw vriendin toevertrouwde. Gevraagd welk concreet incident u ertoe aanzette het land te verlaten, verwijst u simpelweg naar de problemen met uw familie en uw echtgenoot. U zegt dat ze u wilden doden en dat ze u veel geslagen hebben (CGVS, p. 12). Dat u er niet in slaagt concreet aan te geven wat er gebeurd is vlak voor uw vertrek uit het land en wat het laatste incident was dat u in Guinée meemaakte alvorens u het land verliet, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw problemen.

U herhaalt wel dat uw oom, uw tante en uw broer u veel sloegen en u wilden doden. Erop gewezen dat u jarenlang op straat leefde, dat u aangaf dat ze u meermaals kwamen opzoeken en u sloegen, en dat ze dus meermaals kansen gehad hebben om u te doden als ze dit werkelijk wilden, stelt u dat u daarom vluchtte. Erop gewezen dat u eerder aangaf dat uw oom, tante en broer u reeds langer bedreigden met de dood en gevraagd of er iets gewijzigd was in de hele situatie, herhaalt u simpelweg dat ze u wilden doden (CGVS, p. 12). Het hoeft geen betoog dat uw verklaringen hieromtrent allesbehalve gedetailleerd en doorleefde zijn.

Vervolgens gevraagd om te vertellen over het laatste contact met uw oom, tante en broer, vertelt u vaagweg dat u en uw kinderen geslagen werden. Aangespoord in detail in te gaan op dit laatste contact, vervalt u opnieuw in uw eerdere vage verklaringen. U vertelt dat u bedreigd werd met de dood en u vervolgens vertrok uit Guinee (CGVS, p. 12-13). Gevraagd waarom ze u niet meteen zouden doden als ze dit wilden doen, gaf u aan dat ze het niet konden. U beweert dat uw oom, tante en broer u trachten te wurgen en u sloegen op uw hoofd. Gesteld dat ze met drie waren en gevraagd waarom het niet mogelijk was u te doden als ze het wilden, vertelt u dat ze u wurgden en dat u deed alsof u dood was (CGVS, p. 13). Deze verklaringen overtuigen geenszins.

Concluderend kan gesteld worden dat u het CGVS geen duidelijkheid heeft verschaft over uw opeenvolgende verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Ook bent u er niet in geslaagd uw voorgehouden problemen in Guinée aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw verzoek zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Het medisch attest van kinesitherapeut S. Mylle getuigt dat u last heeft van stress gebonden spierpijnen en hiervoor in behandeling bent. Uw inschrijvingskaart bewijst hooguit dat u bent ingeschreven als lid bij de organisatie GAMS. Deze twee documenten zijn verder niet in staat uw ongeloofwaardige en incoherente verklaringen te herstellen.

De medisch attesten van Dr. S. De Maesschalck en Dr. K. Roelens tonen aan dat u een besnijdenis ondergaan heeft van het type II. Het attest van Dr. K. Roelens maakt verder melding van littekens op de armen en benen, die naar uw verklaringen te wijden zijn aan fysieke geweld van uw echtgenoot in Guinée. Hoewel uw besnijdenis geenszins betwist wordt, vormt dit attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de andere vermelde verwondingen en littekens opliep. Uit het attest blijkt immers dat de arts zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Wat betreft het attest betreffende langdurige mishandeling, van de hand van de centrumarts van OC Poelkapelle, Dr. S. De Maesschalck, dient eveneens te worden opgemerkt dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep omdat de opsteller zich ook hier baseerde op uw verklaringen. Ook voor beide attesten van psychotherapeute A. Claeys geldt bovenstaande vaststellingen. Deze attesten zijn bovendien opgesteld door een psychotherapeute, een titel die niet beschermd is. Iedereen kan zich therapeut noemen, ook zonder diploma of werkervaring. Hierdoor wordt de bewijswaarde van deze stukken verminderd. De drie attesten vermelden PTSS. Echter, enkel een psychater is bevoegd een dergelijke diagnose te stellen. U werd hierop gewezen aan het einde van het persoonlijk onderhoud, in het bijzijn van uw advocaat.

De protection officer gaf u een briefje mee dat u aan uw sociaal assistente kon bezorgen en nam later zelf ook nog via mail contact met haar op.

Hoewel u na het persoonlijk onderhoud ruim de tijd werd gegeven om bijkomende documenten neer te leggen heeft het CGVS tot op heden geen psychiatrisch rapport of attest ontvangen waaruit blijkt dat u werkelijk aan PTSS leidt, noch enige melding van uw kant dat u een psychiater gecontacteerd heeft. Hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor de praktische obstakels die gepaard gaan met het verkrijgen van een dergelijke consulatie of attest, zoals ook aangehaald door uw sociaal assistente, kan van het CGVS niet worden verwacht dat zij bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming rekening zou houden met stukken die haar niet werden voorgelegd. Uit de attesten voorhanden blijkt niet dat u niet in staat zou zijn om tot een persoonlijk op het CGVS. Deze documenten bieden dan ook geen verschoningen voor de vele tegenstrijdigheden, incoherenties en ongeloofwaardigheden in uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 mei 2018 een schending aan van “art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 , 57/7 bis en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling”; “Schending van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 en artikel 4.1 en 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft”; “Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”; “Schending van artikel 3 van het EVRM , Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève”; “Schending van artikel 59 van de Conventie van Istanbul over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld dat in werking trad op 1.07.2016”; “Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”; “Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft”; en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Verzoekster voert aan dat de tegenstrijdigheden, omissies, incoherenties en ongeloofwaardigheden kunnen worden uitgelegd door volgende factoren: verzoekster is ongeschoold, lijdt aan PTSS en vertoont letsels over haar hele lichaam, waaruit een zware beproeving en langdurig leed blijkt.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat, wanneer zij haar gedwongen huwelijk ontvluchtte, zij op straat geraakte en onder de invloed van A.K.D., die haar niet alleen mishandelde en verkrachtte, in de prostitutie belandde. In het verzoekschrift wordt verduidelijkt dat verzoekster na een langdurig en moeilijk gesprek met haar raadvrouw met veel schaamte en moeilijkheden heeft toegegeven dat A.K.D. haar gebruikte als prostituee en dat zij deze bekentenis niet kon doen bij de DVZ of het CGVS uit schaamte.

Verzoekster stelt dat zij geen werkelijke keuze had en deze situatie heeft moeten ondergaan. Zij legt uit dat zij als ‘poelar’ vrouw, als vrouw die in de prostitutie geraakte, geen enkel recht had of mogelijkheid om maar ergens bescherming te bekomen. Verzoekster verduidelijkt dat zij zich schaamde om haar toestand voor te leggen, dat zij geen enkele kans had om gehoord en gesteund te worden in een land waar reeds “huiselijk geweld” als normaal wordt aanzien. Verder stelde verzoekster dat zij in een afdalende spiraal raakte waar zij fysiek en psychisch niet meer in staat was te reageren.

Zij haalt aan dat ze veel dronk, aangespoord door de cliënten en omdat zij dacht dat het haar deugd deed in die zin dat zij tijdelijk aan haar werkelijkheid ontsnapte.

Verzoekster merkt op dat zij 3 kinderen ter wereld gebracht heeft doch kan onmogelijk zweren dat deze kinderen inderdaad de vrucht zijn van haar relatie met A.K.D. of van haar relaties met cliënten.

Verzoekster stelt dat zij in de laagste schijf is gevallen van de prostitutie business in Conakry, daar zij zich niet in de motels of in kamers prostitueerde, maar op straat of in de barakken achter de winkels waar zij in de dag nog werkte om in leven te blijven: zij zag het geld niet van de cliënten die gestuurd werden door A.K.D.. Verzoekster wijst erop dat zij op het einde en voor haar vertrek uit Conakry in een kritisch medische toestand geraakte, waardoor zij concreet niet meer aantrekkelijk werd voor de cliënten. Zij wijst erop dat zij ook leed aan incontinentie, ondanks haar jonge leeftijd.

Verzoekster beaamt dat A.K.D. haar inderdaad heeft bijgestaan bij haar vertrek omdat zij niet meer nuttig was en niets meer opbracht. Zij voegt eraan toe dat het gegeven dat verzoekster het land zou verlaten voor hem ook de beste garantie was om mogelijke problemen te vermijden.

In het licht van het werkelijk leven dat de verzoekende partij heeft geleid sinds haar kinderjaren en tot haar vertrek, het blijvend trauma dat zij heeft overgehouden en de fysieke letsels die zij vertoont, betoogt verzoekster dat het aannemelijk is dat zij, die bovendien analfabeet is, geen coherente verklaringen heeft kunnen afleggen. Zij merkt op dat zij niet kan rekenen noch cijfers kan noemen, zonder dat zij echter beseft welke cijfer groter of kleiner is dan de andere. Zij heeft evenmin verstand van een jaarindeling.

Verzoekster verwijst naar informatie die de prostitutie in Conakry beschrijft, een fenomeen die met de jaren toeneemt (<https://www.guinee36Q.com/21/03/2016/guinee-prostitution-a-conakry-reportage/>).

Verzoekster vraagt *“de bestreden beslissing(en) te willen HERVORMEN en haar hoofddorde als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen; In ondergeschikte orde de beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- “3. verslag 11.01.2018 dokter VANDEMAELE
- 4. Verslag Claeys 15.09.2017
- 5. verslag Claeys 12.01.2018”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart op haar twaalfde gedwongen te zijn uitgehuwelijkt aan M.B. en vervolgens jarenlang op straat te hebben geleefd in Conakry, waar zij zou geslagen en verkracht zijn. Verzoeksters verklaringen aangaande haar levenswandel in Guinee bevatten echter ernstige hiaten, zijn op meerdere punten tegenstrijdig en komen ondoorleefd voor.

2.4.2. Vooreerst legt verzoekster ongerijmde verklaringen af aangaande haar huwelijk(en) en haar band met A.K.B.. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf zij aan dat zij *“12 jaar oud [was] toen mijn ouders me dwongen om te huwen met M.B.”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). In haar verklaring bij de DVZ vermeldde verzoekster dan weer dat zij religieus huwde met A.K.D. toen zij nog een kind was, maar dat zij hem ongeveer drie jaar geleden (en dus in de loop van 2014) verliet omdat hij haar slecht behandelde (verklaring DVZ, punt 15a). Bij het CGVS gaf verzoekster echter aan dat zij nooit gehuwd was met A.K.D., dat deze man haar wel meermaals verkracht zou hebben in de periode dat zij op straat leefde in Conakry en dat zij drie kinderen zou hebben van hem (gehoorverslag van het CGVS van 29 september 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 6). Verzoeksters uitleg, dat de tolk haar bij de DVZ verkeerd verstaan had, kan niet overtuigen, nu zij duidelijk had aangegeven dat er geen problemen waren geweest met de tolk op de DVZ (*“Hoe is uw vorige interview op de DVZ verlopen?”*, *“Het ging goed Ik weet dat het een kort interview is, heeft u daar toch alle redenen kunnen aanhalen - niet in detail dan?”*, *“Ja”*, *“De tolk goed verstaan daar?”*, *“Ja”*, *“Zijn uw antwoorden achteraf voorgelezen?”*, *“Ja”*, *“En was alles juist?”*, *“Ja”*, CGVS-verslag, p. 2). De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven aldus overeind en ondermijnen de waarachtigheid van verzoeksters verklaringen over haar huwelijk(en).

2.4.3. Verder verklaarde verzoekster bij de DVZ dat zij *“besloot om onder te duiken bij een vriendin genaamd Ai. te Bamako. Mijn familie bleek naar me op zoek te zijn. Ze wilden me doden! Na ongeveer één week bij Ai. te hebben ondergedoken, trok ik naar Libië.”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), wat niet overeenstemt met haar verklaringen op de zetel van het CGVS. Zo gaf zij aan dat zij in Bamako op straat leefde, dat zij er twee jaar lang verbleef en er niemand kende (CGVS-verslag, p. 4). Gewezen op haar tegenstrijdige verklaringen, stelde verzoekster dat zij niet kan liegen en dat het niet rustig is in haar hoofd, waarna zij verklaarde dat zij bij Ai. in Bamako verbleef (CGVS-verslag, p. 13-14). Het gegeven dat verzoekster haar verklaringen gewoon aanpast naarmate zij wordt geconfronteerd met tegenstrijdigheden kan de geloofwaardigheid ervan slechts ondergraven. Het louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielaanvraagstuk volstaat daarbij geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen.

2.4.4. Voorts schetst verzoekster geen duidelijk beeld over haar (verblijfs)situatie en de duur van haar verblijf in Guinee. Aanvankelijk stelde zij dat zij Guinee in 2014 verliet, nadat zij er jarenlang op straat leefde en veelvuldig verkracht werd door A.K.D., van wie zij drie kinderen kreeg (CGVS-verslag, p. 3). Zij voegde eraan toe dat A.K.D. haar (financieel) hielp om het land te verlaten (CGVS-verslag, p. 3-4), dat zij haar kinderen toevertrouwde aan een vriendin die in Kipe woonde en vervolgens twee jaren in Bamako verbleef (CGVS-verslag, p. 4). Even later, tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud, stelde verzoekster dan weer dat zij Guinee verliet toen ze veertien jaar was en tot haar negenentwintigste levensjaar in Bamako verbleef, om vervolgens naar Niger te gaan (CGVS-verslag, p. 12). Dergelijke verklaringen zijn niet alleen onverzoenbaar met voorgaande, bovendien kan niet worden ingezien hoe verzoekster dan drie kinderen (van dertien, elf en zeven jaar, CGVS-verslag, p. 9) kon krijgen van A.K.D. in de straten van Guinee. Verzoekster past niet enkel haar asielaanvraag aan of bouwt het op, ze lijkt telkens een ander relaas te verzinnen.

2.4.5. Verzoekster slaagt er verder niet in concreet aan te geven wat de directe aanleiding voor haar vlucht uit Guinee was. Hiernaar gevraagd, antwoordde zij naast de kwestie *“Ik heb mijn kinderen toevertrouwd”* (CGVS-verslag, p. 12), om vervolgens vaagweg te stellen *“Ik heb geleden (...) ze zeiden dat als ik niet bij mijn echtgenoot ging wonen, ze gingen me doden – ze hebben me veel geslagen”* (CGVS-verslag, p. 12).

2.4.6. Verzoekster toont haar gedwongen huwelijk met M.B. echter niet aan. Verzoeksters vage en ontwijkende verklaringen dienaangaande kunnen bezwaarlijk overtuigen. Verzoekster heeft amper informatie over M.B., legt slechts beknopte verklaringen af over haar huwelijksdag en weet niet wat de link van M.B. met haar familie is, noch waarom hij met verzoekster wil huwen (CGVS-verslag, p. 7).

Zij kan evenmin doorleefd vertellen over haar wekenlang verblijf in M.B.'s huishouden en weet onder meer niet of M.B. andere vrouwen had, met wie M.B. nog samenwoonde of wie van zijn familieleden haar bewaakte (CGVS-verslag, p. 7-8). Verzoekster kan niet overtuigen.

In zoverre verzoekster lijkt de stellen dat haar oom en tante haar waardeloos vonden zodat ze beter kon uitgehuwelijkt worden op jonge leeftijd dan komt dit strijdig voor met verzoeksters verklaring dat zij instond voor het huishouden ("*U deed alle taakjes thuis bij uw tante en oom?*", "*Ja, dat deed ik - hun bonne*", CGVS-verslag, p. 10) en zij op deze manier hun huishoudhulp verloren.

2.4.7. Gezien verzoekster haar gedwongen huwelijk met M.B. niet weet hard te maken, is evenmin geloofwaardig dat verzoekster haar familie moest verlaten om op straat te leven waar haar oom, tante en broer haar opzochten en sloegen opdat zij terug bij haar echtgenoot zou gaan wonen (CGVS-verslag, p. 12). Hoe dan ook hadden verzoeksters oom, tante en broer meermaals de kans om verzoekster te doden indien ze dit werkelijk wilden, nu verzoekster (beweerdelijk) 16 jaar op straat leefde, waar ze haar meermaals kwamen opzoeken en slaan. Over het laatste contact met haar oom, tante en broer, stelde verzoekster slechts vaag dat zij en haar kinderen geslagen werden (CGVS-verslag, p. 12). Gevraagd hierover in detail te vertellen, stelde verzoekster als volgt: "*Toen ze kwamen, ik en mijn kinderen zaten op de grond, ze kwamen en bedreigden me, ze zeiden me - vandaag als we jou terugvinden, doden we je, ik ben vertrokken en nam de kinderen en ging weg - ik ging naar mijn vriendin en liet mijn kinderen daar*" (CGVS-verslag, p. 12-13). Gevraagd waarom ze verzoekster dan niet meteen doden, antwoordde zij "*Ze doen wat mogelijk was voor hen, maar ze konden het niet - ze trachten me te wurgen en sloegen me op het hoofd*" (CGVS-verslag, p. 13). Vervolgens gevraagd waarom ze er niet in sloegen, nu ze met drie waren, stelde verzoekster "*Ze trachten me te wurgen en te slaan, Ik was op de grond, ik deed alsof ik dood was - ze zeiden dat ze me gingen doden en me gingen wegnemen van mijn kinderen*" (CGVS-verslag, p. 13). Verzoekster kan niet overtuigen. Vooreerst weet ze niets over haar beweerd echtgenoot M.B.. Zelfs indien haar huwelijk met M.B. waarachtig zou zijn - wat niet het geval is - dan nog komt het niet ernstig voor dat verzoekster niet eens kan zeggen of deze persoon haar nog wilde nadat ze wegliep en al zeker niet na 16 jaar. Immers volgens verzoeksters verklaring kwamen enkel haar oom en tante en broer haar zoeken en nooit M.B., wat dan opnieuw de onwaarachtigheid van dit huwelijk versterkt.

2.4.8. Ook verzoeksters verklaringen over het leven op straat in Conakry en de jarenlange verkrachtingen door A.K.D. zijn niet aannemelijk. Zo is niet aanvaardbaar dat verzoekster niets zinnig kan vertellen over A.K.D. ("*Ik weet dat het een man is die groot is, hij heeft een zwarte huid - dat is alles, ik weet niet anders, hij is altijd proper*", "*ik weet niet waar hij werkt*", "*ik weet niet of hij een vrouw had*", CGVS-verslag, p. 10), temeer verzoekster verklaarde dat zij drie kinderen met hem had, wat getuigt van een continuïteit in hun ontmoetingen. Ook het gegeven dat verzoekster beweerdelijk op straat leefde impliceert sociale contacten, zodat niet kan worden ingezien dat zij geen informatie zou hebben ingewonnen of vernomen over A.K.D.. Evenmin kan worden ingezien dat A.K.D., die verzoekster jarenlang verkrachtte en haar samen met hun kinderen op straat liet leven, verzoekster opeens geld zou geven zodat zij uit haar preciaire situatie kon ontsnappen en naar Mali kon reizen (CGVS-verslag, p. 9). Dit klemt te meer nu A.K.B. verzoekster nodig had om zich over hun kinderen te ontfemen. Verzoeksters verklaringen zijn onwaarachtig.

2.4.9. Waar verzoekster in het verzoekschrift oppert dat zij geen coherente verklaringen kon afleggen omwille van het feit dat zij analfabete is, toont zij niet aan dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar levenswandel in tijd en ruimte te situeren. Daarenboven werd verzoekster tijdens het gehoor bijgestaan door haar advocaat zodat haar eventuele beperkingen konden benadrukt worden, wat niet is gebeurd.

2.4.10. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat, wanneer zij haar gedwongen huwelijk ontvluchtte, zij op straat geraakte en onder de invloed van A.K.D., die haar niet alleen mishandelde en verkrachtte, in de prostitutie belandde. In het verzoekschrift wordt verduidelijkt dat verzoekster na een langdurig en moeilijk gesprek met haar raadvrouw met veel schaamte en moeilijkheden heeft toegegeven dat A.K.D. haar gebruikte als prostituee en dat zij deze bekentenis niet kon doen bij de DVZ of het CGVS uit schaamte. Dergelijke elementen voegen niet echt toe aan het asielrelaas. Verzoekster heeft immers steeds beweert een kind, later volwassen vrouw, te zijn die op straat leefde en drie keer zwanger raakte van een man waarmee ze niet gehuwd was. Verzoekster sprak nooit over gedwongen prostitutie maar consequent over A.K.D.. Bovendien kan evenmin uit de verscheidene medische en psychologische attesten, neergelegd door verzoekster doorheen de procedure, blijken dat verzoekster tijdens haar consultaties ooit een gedwongen prostitutie aanbracht.

Hoe dan ook de Raad wijst erop dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en schaamte kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste en onvolledige informatie omtrent het asielrelaas te debiteren.

Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden. Bovendien werden aan verzoekster steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek door het CGVS en vond een persoonlijk onderhoud plaats met een vrouwelijke *protection officer* met bijzondere expertise en praktijkervaring, bijgestaan door een vrouwelijke tolk. In het licht van voorgaande kan verzoekster niet aannemelijk maken dat zij door schaamte deze toevoeging niet eerder in de loop van de procedure vermeld heeft en doet deze vaststelling afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.4.11. De verwijzingen naar de algemene situatie aangaande prostitutie in Conakry, Guinee in het verzoekschrift kunnen niet aantonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

2.4.12. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoekster om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om in haar land van herkomst bescherming te bekomen ("*Heeft u ooit hulp gezocht bij anderen? Ik denk aan een imam, ouderen, een chef de quartier?*", "*U vraagt hulp, niemand helpt u, iedereen doet zijn weg - zelfs als iemand u slaat, niemand komt u scheiden*", "*U heeft niet echt geantwoord op mijn vraag - idem?*", "*Ik heb geen hulp gezocht voor die persoon daar, wan tik wist niet waar hij woonde, ik wist wel iets - toen hij me pijn deed, dan riep ik hard zodat mensen zouden komen helpen maar niemand kwam*", "*Heeft u de politie benaderd?*", "*Nee, ik ben er niet geweest*", "*Waarom niet? Ik durfde er niet heen*", "*Leg dat eens uit?*", "*De meneer zei als ik naar de politie zou gaan, zou hij me doden*", CGVS-verslag, p. 9).

2.4.13. Hoe dan ook kunnen verzoeksters sociale problemen - voor zover geloofwaardig - geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigen. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdelinge aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden asielmotieven, verduidelijkt zij niet dat deze een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van haar ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.4.14. Verzoekster stelt verkracht te zijn in Libië. De Raad dient zich niet uit te spreken over verzoeksters mishandeling in dit land maar kan aannemen dat deze mogelijks bezwarende herinneringen en gedachten meebrengen. Zoals ter terechtzitting gesteld werd kan de situatie in Libië voor migranten uit zwart Afrika zorgwekkend zijn. Deze vermeende feiten vonden echter plaats volgend op verzoeksters beslissing te migreren en kunnen geen aanleiding geven tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming.

2.4.15. De lidkaart van GAMS staft verzoeksters lidmaatschap bij deze organisatie en de medische attesten van Dr. De Maesschalck en Dr. Roelens tonen aan dat verzoekster een besnijdenis type 2 heeft ondergaan, wat niet betwist wordt. Het attest van Dr. Roelens maakt verder melding van littekens op de armen en benen, die volgens verzoekster te wijten zijn aan fysische geweld van haar echtgenoot in Guinee. Dit medisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekster de vermelde verwondingen en littekens opliep. Uit het attest blijkt immers dat de arts zich wat dit betreft baseerde op verzoeksters verklaringen ("*selon Mme due à vilence physique du mari en Guinée*").

Wat betreft het attest betreffende langdurige mishandeling van 14 april 2017, van de centrumarts van OC Poelkapelle, Dr. De Maesschalck, dient eveneens te worden opgemerkt dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoekster de vermelde verwondingen opliep. Bovendien is het verslag gebaseerd op verzoeksters verklaringen ("*Verhaal van patiënte: (...)*"). Ook het attest van Dr. Vandemaële van 11 januari 2018, dat een opsomming van verzoeksters littekens bevat, stelt dat de littekens "*volgens patiënte ten gevolge van het slaan en mishandelen in Guinee*" zijn.

In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het attest verwijst naar verzoeksters verklaringen dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen gezien ook de arts enkel de verklaringen citeert zoals deze werden medegedeeld door verzoekster.

Ook voor beide attesten van psychotherapeute A. Claeys van 15 september 2017 en 12 januari 2018 (dit laatste zowel in het Nederlands als het Frans neergelegd) gelden bovenstaande vaststellingen. De door verzoekster neergelegde attesten vermelden dat verzoekster aan PTSS lijdt. Medische attesten zijn echter geen bewijs van de oorzaak van de psychische problemen. Geenszins zijn ze een bewijs van verzoeksters voorgehouden problemen in Guinee te meer verzoekster zelf verklaarde over haar ervaringen in Libië die evengoed de aanleiding kunnen vormen voor haar psychologische problemen en fysieke littekens.

Uit de attesten voorhanden blijkt verder niet dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden bij het CGVS. Evenmin zijn haar psychologische problemen van die aard dat zij de aanzienlijke lacunes in verzoeksters verklaringen aangaande de periode tussen haar twaalfde, wanneer zij werd beweerdelijk werd uitgehuwelijkt, en haar achtentwintigste, wanneer zij Guinee ontvluchtte, kunnen rechtvaardigen. De door verzoekster neergelegde attesten kunnen de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en ongeloofwaardigheden in verzoeksters relaas dan ook geenszins verschonen.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat aan het einde van het persoonlijk onderhoud door de *protection officer* aan verzoekster werd voorgesteld een bezoek te brengen aan een psychiater. De *protection officer* gaf verzoekster hiertoe een briefje mee ter attentie van haar sociaal assistente. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster na het persoonlijk onderhoud ruim de tijd werd gegeven om bijkomende documenten neer te leggen en dat verzoekster ook de kans had om bij verzoekschrift of ter zitting bijkomende documenten neer te leggen, doch geen psychiatrisch rapport of attest neerlegde. Hoewel kan aangenomen worden dat het verkrijgen van dergelijke consultatie of attest gepaard gaat met praktische obstakels, zoals ook aangehaald door verzoeksters sociaal assistente (zie e-mail), kan niet worden verwacht dat bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming rekening wordt gehouden met stukken die niet worden voorgelegd.

2.4.16. Uit voorgaande blijkt aldus dat verzoeksters asielrelaas niet enkel uitermate uiteenlopende verklaringen bevat maar vooral veel leemtes vertoont. Verzoekster werd nochtans steunmaatregelen gegeven en kreeg uitgebreid de kans haar asielrelaas te vertellen en te staven, zelfs na haar interview. De Raad kan niet aannemen dat verzoekster, die als meisje kan overleven op straat en als jong volwassen 3 kinderen krijgt, niet in staat is om over deze gehele periode van 16 jaar te vertellen te meer verzoekster intussen 30/31 jaar is. Ook indien verzoekster traumatische ervaringen zou meegemaakt hebben in Libië of in Guinee, dan nog kan verwacht worden dat ze voldoende waarachtig kan spreken over een dermate lange periode uit haar leven. Dit is geenszins het geval en verzoekster faalt dan ook ernstig in haar medewerkingsplicht. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het evenmin aannemelijk is dat verzoekster haar drie kinderen (onbeschermd) in haar land van herkomst zou achterlaten en op heden geen contact meer met hen zou onderhouden (CGVS-verslag, p. 10) te meer verzoekster niet vervolgd werd in Guinee.

2.4.17. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). In het verzoekschrift worden de geschonden geachte rechtsregels en rechtsbeginselen louter opgesomd, doch wordt niet uiteengezet op welke wijze deze regels en beginselen werden geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat het middel niet ontvankelijk is.

2.4.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK